

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Hnutí DUHA Olomouc**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 7, Olomouc, proti žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 8. 11. 2016, č. j. 30 A 20/2016 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 6 800 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Dominiky Kovaříkové do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovanému **se vrací** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2015, č. j. LCR 099/14/000931/2015, rozhodl žalovaný o odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informace. Žalobce žádal o poskytnutí informace o pokutách, které žalovaný udělil od ledna 2013 do října 2015 smluvním partnerům na provádění lesnických činností za to, že nezpracovali včas kůrovcem napadené stromy. Žalobce žádal konkrétně o zaslání přehledů jednotlivých udělených

pokut s uvedením následujících údajů: datum uložení pokuty, kterému smluvnímu partnerovi byla pokuta udělena, výši pokuty, na které smluvní územní jednotce, důvod udělení pokuty, konkrétně kolik m³ kůrovcem napadených stromů nebylo nebo bylo pozdě zpracováno a ve kterém porostu, případně porostní skupině. Dále požadoval sdělení, zda byla před udělením pokuty smluvnímu partnerovi zaslána výzva ke zpracování či opakovaná výzva ke zpracování (dále jen „požadované informace“). Žalovaný odůvodnil odmítnutí tím, že požadované informace nemá k dispozici, protože neexistují v členění a struktuře požadované žalobcem, takže by při sestavování odpovědi musel tuto informaci teprve vytvářet a jednalo by se o informaci novou. Takovou informaci ovšem povinný subjekt podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neposkytne.

[2] Odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl generální ředitel žalovaného rozhodnutím ze dne 20. 1. 2016, č. j. LCR 099/14/001141/2015. Zopakoval, že žalovaný požadované informace nemá, neboť nevede žádnou centrální evidenci, která by požadované údaje beze zbytku obsahovala. Pro poskytnutí požadované informace by bylo třeba kompletovat z různých vzájemně neprovázaných agend v rámci organizační struktury žalovaného. Žalobce navíc požadoval za dobu skoro tří let neobvykle rozsáhlý soubor dat, která by bylo třeba ještě ověřovat. Šlo tedy o „novou informaci“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to i za subsidiárního využití čl. 5 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, a čl. 3 odst. 2 Metodického pokynu přijatého jako usnesení vlády č. 875 ze dne 6. 9. 2000.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který jí vyhověl, zrušil rozhodnutí generálního ředitele žalovaného ze dne 20. 1. 2016 i rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2015 a uložil žalovanému poskytnout požadované informace.

[4] Podle krajského soudu se generální ředitel žalovaného vypořádal s odvolacími námitkami nedostatečně. V rozhodnutí o odvolání nejprve konstatoval, že požadované informace dle jeho názoru de facto neexistují. Následně ale v rozporu s tím uvedl, že by pro uspokojení žádosti musel informace kompletovat ze vzájemně neprovázaných agend. I z dalších vyjádření žalovaného lze vydedukovat, že existenci požadovaných informací připouští. Ovšem stále zdůrazňoval, že jsou součástí různých agend a že se jedná o rozsáhlý soubor dat. Přestože sám potvrdil, že je nutné odlišovat „nové informace“ a ty informace, které povinný subjekt pouze seskupí pro účely vyřízení žádosti, trval na názoru, že se s ohledem na rozsah požadovaných informací jedná o informace nové, které není povinen poskytnout.

[5] Krajský soud také připomněl, že žalovaný je státním podnikem, tedy podle § 2 odst. 2 zákona č. 77/1997 Sb., o státním podniku, právnickou osobou, která hospodář s majetkem státu a nakládá s ním v rámci předmětu činnosti vymezeného v zakládací listině. Jeden z hlavních předmětů podnikání, jež jeho zakládací listina uvádí, je výkon práva povinného subjektu s lesem hospodařit. Podle krajského soudu je výkon tohoto práva

pokračování

obecně naplněn jednáním s péčí řádného hospodáře, který se k majetku chová svědomitě a zodpovědně a vede náležitě evidence o stavu a pohybu majetku a jiných aktiv a pasiv či o výsledku hospodaření. Přehled o smluvních pokutách udělených smluvním partnerům, kteří zajišťují péči o majetek svěřený státnímu podniku, tak dle názoru krajského soudu spadá pod jednu ze základních povinností žalovaného. Povinnost vést tyto evidence plyne také z čl. 4 odst. 4. 8. Statutu podniku Lesy ČR, s. p. Je tedy sotva představitelné, že by žalobcem požadované informace neexistovaly, neboť pokud byly v minulosti smluvním partnerům smluvní pokuty za shora citovaná pochybení ukládány, musí být tyto informace u žalovaného evidovány, musí být z jeho podkladů zjistitelné a dohledatelné. Žalovaný ostatně hospodář s majetkem státu. Vymáhání smluvních pokut je ve své podstatě nakládáním a hospodařením s veřejnými prostředky, přičemž kontrola takové činnosti je jedním z hlavních cílů, které zákon o svobodném přístupu k informacím sleduje. Krajský soud tedy uzavřel, že požadované informace nepochybně existují a žalovaný je má, respektive musí mít k dispozici.

[6] Krajský soud také odmítl, že by požadované informace byly „novou informací“ ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b), respektive § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. K tvrzení žalovaného, že materiály požadované žalobcem představují mimořádně rozsáhlý soubor dat a jejich příprava k poskytnutí by byla časově i finančně velmi nákladná, krajský soud připomněl, že tato skutečnost sama o sobě není dle zákona o svobodném přístupu k informacím důvodem pro odmítnutí žádosti. Zákon takové náklady zohledňuje pouze institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací podle § 17 odst. 1.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Nesprávné posouzení právní otázky spatřoval stěžovatel v argumentech soudu při posouzení, zda byly žalobcem požadované informace „novými informacemi“ ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle stěžovatele žalobce fakticky požaduje vytvoření nové databáze, neboť stěžovatel dosud nevede žádnou „ústřední evidenci“, která by obsahovala všechny požadované údaje ke smluvním pokutám, takže by bylo třeba zkompletovat údaje z různých vzájemně neprovázaných agend a srovnat je s evidencí soudního vymáhání případných pohledávek. Jde navíc o rozsáhlý soubor dat, neboť v rámci období od ledna 2013 do října 2015 se jedná o 230 smluv, část agendy se navíc týká již zrušených organizačních jednotek. Krajský soud měl proto na věc aplikovat právní závěry vyjádřené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 - 30, a ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 As 115/2014 - 29, podle nichž povinné subjekty nemají na základě žádosti o poskytnutí informací povinnost vytvářet nové databáze. Navíc pokud byla požadována informace o tom, zda byla před udělením pokuty zaslána smluvnímu partnerovi výzva, musel by žalovaný v jednotlivých dokumentech vyhodnotit, zda šlo o výzvu či nikoli, neboť nemá standardizovaný dokument s prostým označením „výzva“.

[9] Vada řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívala dle stěžovatele v tom, že se žaloba týkala informací o smluvních pokutách udělovaných stěžovatelovým

smluvním partnerům, kteří měli mít v řízení před krajským soudem postavení osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. Poskytnutím informací o výši pokut těmto třetím osobám totiž může dojít k ohrožení jejich práv. Krajský soud se ovšem osobami, které by měly statut osob zúčastněných na řízení, nijak nezabýval a jejich okruh v řízení nezjišťoval.

[10] Z těchto důvodů stěžovatel navrhoval, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zároveň navrhoval přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že svou žádostí o informace sledoval kontrolu plnění smluvních ujednání mezi stěžovatelem a třetími subjekty, nikoliv konkrétní výši již zaplacené, respektive vymožené pokuty, takže není jasné, proč by stěžovatel musel cokoliv srovnávat s evidencí soudního vymáhání pohledávek, když předmětem žádosti o informace nebyla skutečná výše zaplacených smluvních pokut, ale pouze informace o výši „udělené pokuty“, která by měla korespondovat se smluvním ujednáním mezi stěžovatelem a konkrétním dodavatelem. Stěžovatel podle žalobce hledá pouze zástupné důvody pro neposkytnutí informací, když například opakovaně uvádí, že by při poskytování požadovaných informací musel tyto údaje dále zpracovávat, aniž by konkrétně uvedl, co má toto „další zpracování“ znamenat. Ke stěžovatelovu argumentu, že nemá standardizovaný dokument s prostým označením „výzva“, ale musel by zkoumat jednotlivé dokumenty podle jejich obsahu, žalobce připomíná, že takovéto odůvodnění má být obsahem rozhodnutí o odmítnutí zpřístupnění informace, nikoliv až součástí odůvodnění kasační stížnosti. Navíc nemožnost poskytnout jednu ze souboru informací nemůže znamenat automaticky nemožnost poskytnout celý soubor informací.

[12] Dále žalobce upozornil na vnitřní rozpornost druhé stěžovatelovy kasační námítky, neboť již samotným vyjmenováním těchto osob zúčastněných na řízení by žalobci byla částečně poskytnuta jím požadovaná informace, tedy kterým smluvním partnerům byla udělena smluvní pokuta. Na jednu stranu se stěžovatel brání tuto informaci na základě žádosti o informace žalobci poskytnout, na druhou stranu zároveň namítá, že je procesním pochybením, když tyto subjekty neměly postavení osob zúčastněných na řízení. Není navíc jasné, kdo měl okruh těchto osob zúčastněných na řízení vymezit. Podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je označení osob, které připadají v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, povinností žalobce, jsou-li mu známy. Žalobce je ovšem znát nemohl, neboť mu je stěžovatel odmítl sdělit. Krajský soud proto nemohl tyto osoby vyrozumět o probíhajícím řízení, neboť ani jemu nebyl jejich okruh znám. Tento okruh ostatně v řízení o správních žalobách nevymezil ani stěžovatel. Navíc subjekty, které má stěžovatel na mysli, nebyly přímo dotčeny na svých právech a povinnostech ani vydáním napadeného rozhodnutí krajského soudu, ani vydáním nových rozhodnutí podle výroku rozsudku krajského soudu. Ostatně stále není známo, o které konkrétní osoby by mělo jít.

[13] Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] První námitkou stěžovatel zpochybňuje úvahy krajského soudu o tom, zda žalobcem požadované informace představovaly „nové informace“ ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle tohoto ustanovení platí: *„Povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.“*

[17] Citované ustanovení bylo opakovaně vyloženo v judikatuře Nejvyššího správního soudu, jehož odpověď se v níže citovaných rozsudcích lišila podle toho, zda měl povinný subjekt povinnost požadovanou informací disponovat, či nikoli.

[18] Krajský soud vyšel zejména z rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 - 67, publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS. Žadatel zde požadoval informace o tom, zda duševní způsobilost celníků daného úřadu je ověřována psychologem, kolik vydal v určitých letech rozhodnutí a jak byly posouzeny v odvolacích a soudních řízeních a jaké částky cla a daní nebyly vybrány pro uplynutí promlčecí lhůty. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je sice pravda, že celní úřad těmito informace v předmětné době přímo nedisponoval a jejich vyhledání v 64 000 celních spisů za dané období by nebylo toliko jednoduchou operací. Šlo ovšem o statistické informace, které si měl celní úřad vytvářet na základě Organizačního řádu Celní správy, neboť byly nutné pro představu o stavu celní správy a její řízení, takže bylo namístě, aby celní úřad tyto informace vytvořil. Přitom zdejší soud uvedl: *„Při výkladu zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace, které by bylo nutno nově vytvářet (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je nutno rozlišovat mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují pouze jednoduchou operaci, a případy, kdy k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici, a je tak nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého ‚vtělení‘ do odpovědi na žádost.“*

[19] Stěžovatel oproti tomu poukázal na rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 - 30, kde šlo o informaci, kolik cizinců poučila Policie ČR, Útvar pro odhalování organizovaného zločinu, v letech 2008–2009 o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území České republiky, kolika cizincům poskytla v letech 2008–2009 potvrzení podle § 42e odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a u každého takového cizince, kterému bylo poskytnuto poučení nebo potvrzení, bylo požadováno poskytnutí informace spočívající v písemném sdělení spisové značky, pod kterou byla věc vedena, uvedení věci, ve které byla poučení či potvrzení vystavována, která expozitura daného útvaru poskytovala v jednotlivých případech poučení či potvrzení, které státní zastupitelství dozorovalo každý jednotlivý případ, ve kterém bylo vydáno poučení či potvrzení, a pod jakou spisovou značkou byla tato věc u státního zastupitelství vedena, zda byla v jednotlivých trestních věcech založena v trestním spisu informace o poučení podle § 42e odst. 2 uvedeného zákona nebo o vydání potvrzení podle jeho § 42e odst. 3 a zda v trestních řízeních, v nichž byly svědky

tito cizinci, byla před obviněnými a jejich obhájci v těchto trestních řízeních utajena skutečnost, že tyto osoby byly poučeny nebo jim bylo vydáno potvrzení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žádný předpis nestanoví povinnost vést evidenci, v níž by všechny tyto informace byly obsaženy. Uzavřel proto, že „*jediným způsobem, jak zjistit tyto údaje, bylo vyhledat ve spisech vedených Útvarem v letech 2008 a 2009 případy, v nichž vystupovali jako svědci osoby, u nichž byl Útvar povinen použít § 42e zákona o pobytu cizinců. Tedy posoudit, kteří svědci vystupující v řízeních vedených Útvarem v rozhodném období splňovali všechny výše uvedené podmínky. Pouze cizinec podle § 42e odst. 1 zákona o pobytu cizinců (nikoliv každý cizinec) totiž musí být poučen orgánem činným v trestním řízení nebo ministerstvem o právu požádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany na území (§ 42e odst. 2 téhož zákona). Teprve z takto získaných a vyhodnocených údajů by bylo možné sestavit evidenci obsahující informace, kdy bylo skutečně využito postupu podle § 42e uvedeného zákona. Pro vyhovění žádosti stěžovatele by tedy nepostačovalo pouze mechanické shromáždění údajů obsažených ve spisech, ale bylo by nezbytné provést jejich další zpracovávání (prostudování spisů, vyhodnocení informací v nich obsažených a následné sestavení evidence). Tyto závěry platí tím spíše pro navazující informace, kdy se stěžovatel domáhal sdělení, zda bylo před obviněnými a jejich obhájci utajeno, že Útvar postupoval podle § 42e zákona o pobytu cizinců, a zda naopak tuto skutečnost sdělil dozorujícímu státnímu zastupitelství. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že pro vyhovění žádosti stěžovatele by bylo nezbytné ‚vytvoření nové informace‘ ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona.*“

[20] Dále stěžovatel upozornil na rozsudek ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 As 115/2014 - 29. Zde šlo o České televizi adresovanou žádost o informaci, jakou finanční částku Česká televize vynaložila v období od 4. 1. 2009 do 4. 1. 2010 v souladu s § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, na podporu evropské nezávislé a současné tvorby, konkrétně pak o údaje o počtu a délce odvysílání děl, údaje o nákupu evropských děl, vyrobených nezávislými výrobci, včetně seznamu obsahujícího název díla, jeho tvůrce a výši kupní ceny pro každou z položek a dále o informaci, zda Česká televize vysílala někdy v historii pořad s názvem Hyde Park, kdy byl tento pořad vysílán a za jakých podmínek je možno získat jeho kopii. Nejvyšší správní soud konstatoval, že žádný právní předpis neukládá České televizi vést evidenci o tom, jakou finanční částku vynaložila na podporu evropské nezávislé tvorby, evidenci údajů o počtu a délce odvysílání děl, o nákupu evropských děl, vyrobených nezávislými výrobci, včetně seznamu obsahujícího název díla, jeho tvůrce a výši kupní ceny pro každou z položek. Česká televize by tak při vyhovění této žádosti musela informace nejen prostým způsobem sesbírat, ale rovněž dále zpracovat a vyhodnocovat (prostudovat podklady k jednotlivému dílu, vyhodnotit informace v nich obsažené a následně sestavit novou databázi), a tedy tvořit informace nové. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že pro vyhovění této žádosti by bylo nezbytné vytvořit nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[21] Pro všechna tři citovaná rozhodnutí proto bylo klíčovou otázkou, zda požadované informace povinný subjekt má, a pokud je nemá, zda má povinnost jimi disponovat. V nyní posuzovaném případě krajský soud jasně vyložil, že pokud stěžovatel skutečně požadovanými informacemi nedisponuje, tedy pokud neshromažďuje informace o ukládání smluvních pokut, pak nepostupuje s péčí řádného hospodáře. Konkrétně krajský soud uvedl, že „*považuje za sotva představitelné, že by žalobcem požadované informace neexistovaly*

pokračování

nebo že by je povinný subjekt neměl k dispozici, jak se snažili povinný subjekt i žalovaný tvrdit. Z podstaty věci je přece zřejmé, že pokud byly v minulosti smluvním partnerům smluvní pokuty za shora citovaná pochybení ukládány (a povinný subjekt ani žalovaný nezpochybňují, že předmětné smlouvy mezi podnikem Lesy České republiky, s. p., a smluvními partnery existují, stejně jako v nich obsažená ustanovení o smluvních pokutách za nedodržení předmětných povinností), musí být tyto informace u povinného subjektu evidovány, musí být z jeho podkladů zjištělné a dohledatelné. Krajský soud tedy uzavírá, že požadované informace nepochybně existují a povinný subjekt je má (resp. s ohledem na shora uvedené musí mít) k dispozici.“

[22] Stěžovatel přitom nijak nepolemizuje s tvrzením krajského soudu, že coby řádný hospodář hospodařící se státním majetkem by touto informací disponovat měl. Stejně jako ve výše rekapitulovaném rozsudku č. j. 1 As 141/2011 - 67 jde tedy i v nyní posuzovaném případě o informaci, kterou by měl povinný subjekt disponovat, byť mu tato povinnost nevyplývá jednoznačně přímo z právního předpisu, ale pouze z obecných principů, kterými se má řídit jeho fungování. Tím se liší jak citovaný rozsudek, tak nyní posuzovaný případ od rozsudků č. j. 8 As 9/2013 - 30 a č. j. 3 As 115/2014 - 29, v nichž šlo o informace, jimiž povinné subjekty nejen nedisponovaly, ale ani nebylo z ničeho možno dovodit, že by jimi disponovat měly. Z těchto důvodů pokládá Nejvyšší správní soud za zcela příléhavé, pokud krajský soud posoudil tuto rozhodnou právní otázku právě pohledem právních názorů vyjádřených v rozsudku č. j. 1 As 141/2011 - 67.

[23] Nelze přitom přehlédnout, že na rozdíl od informací požadovaných podle rozsudku č. j. 1 As 141/2011 - 67, k jejichž získání bylo potřeba projít 64 000 celních spisů, v nyní posuzovaném případě má jít i podle samotného stěžovatele o dohledání v rámci 230 smluv, tedy řádově méně náročné. Stejně tak nelze přehlédnout ani to, že požadované informace mají vypovídat o tom, zda se stěžovatel, jako subjekt nakládající se státním majetkem, opravdu chová jako řádný hospodář, tedy způsobem souladným se zájmy lesů, které spravuje, a se zájmy veřejných financí, jimiž disponuje, a zároveň, zda postupuje obdobně vůči všem svým smluvním partnerům. Jinak řečeno, jde o informace, jejichž poskytnutí je zjevně v zájmu transparentnosti nakládání s veřejným majetkem, což je jeden ze základních účelů celého zákona o svobodném přístupu k informacím.

[24] Svou druhou kasační námitkou stěžovatel protestuje proti tomu, že subjekty, jichž se měly týkat informace, jejichž poskytnutí mu krajský soud nařídil, nedostaly možnost stát se osobami zúčastněnými na řízení ve smyslu § 34 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí: „Osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“ Podle odst. 2 citovaného ustanovení platí: „Návrhovatel je povinen v návrhu označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Současně s vyrozuměním je poučít o jejich právech. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba. O osobních údajích, o těchto osobách uváděných, platí přiměřeně ustanovení § 37 odst. 3.“

[25] Nejprve je třeba přitakat žalobci, že to byl především sám stěžovatel, kdo znemožnil jak žalobci, tak následně krajskému soudu, aby zvážil, zda dotčené subjekty nemají mít postavení osob zúčastněných na řízení, neboť ani žalobci, ani krajskému soudu nesdělil jejich identifikační údaje. Přitom pokud mu skutečně záleží na ochraně procesních práv těchto subjektů, nic mu nebránilo, aby poskytl krajskému soudu jejich seznam, když už jej v reakci na žádost o informace neposkytl žalobci. Nejvyšší správní soud tedy shodně se žalobcem spatřuje v postupu stěžovatele určitý vnitřní rozpor.

[26] Zejména se však Nejvyšší správní soud nedomnívá, že by tyto subjekty měly být osobami zúčastněnými na řízení. Je pravdou, že judikatura Nejvyššího správního soudu požaduje, aby se tohoto postavení mohly domoci některé subjekty, jichž se týkají informace, které mají být poskytnuty podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Zejména v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, publ. pod č. 3155/2015 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud shledal, že *„ředitel školy, o jehož odměně měla být poskytnuta informace, mohl být zúčastněnou osobou, neboť výrok krajského soudu, kterým by bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno a kterým by bylo povinnému subjektu uloženo poskytnout uvedenou informaci, by se přímo dotýkal jeho práva na informační sebeurčení. Žalobce ředitele školy jako možnou osobu zúčastněnou na řízení v žalobě neoznačil; skutečnost, že jí ředitel školy může být, však byla zřejmá z podání samotných účastníků i ze samé podstaty sporu. Krajský soud proto měl ředitele školy vyrozumět podle § 34 odst. 2 věty druhé a čtvrté s. ř. s.“*

[27] Obdobně v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 5 As 63/2015 - 25, který se týkal poskytnutí informace o platu některých zaměstnanců obce, Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku, že krajský soud nevyzval podle § 34 odst. 2 s. ř. s. zaměstnance povinného subjektu, aby oznámili, zda budou uplatňovat v soudním řízení práva osob zúčastněných na řízení. V daném případě nebylo podle Nejvyššího správního soudu pochyb o tom, že všichni zaměstnanci povinného subjektu měli být osobami zúčastněnými na řízení. Citovaný rozsudek se ovšem od nyní posuzovaného případu lišil v tom, že identita osob, jichž se měla poskytnutá informace týkat, vyplývala již přímo z rozhodnutí povinného subjektu. Zejména je však nyní posuzovaná situace odlišná od výše uvedených rozhodnutí v tom, že v nich byla požadovanou informací informace o platu fyzické osoby, tedy informace, jejíž poskytnutí představuje zásah do soukromí zaměstnance, byť jde obvykle o zásah přiměřený silnému veřejnému zájmu na transparentnosti poskytování veřejných prostředků a nutnosti jeho účinné veřejné kontroly.

[28] V nyní posuzovaném případě však není patrné, jaká práva a povinnosti stěžovatelových smluvních partnerů mohla být dotčena rozhodnutím krajského soudu, ba ani následným poskytnutím požadovaných informací stěžovatelem. Informace o uložení smluvní pokuty v rámci obchodního vztahu, doplněná o informaci o objemu a lokalizaci kůrovcem napadených stromů, nepředstavuje podle názoru Nejvyššího správního soudu podstatný zásah do soukromí, tím méně pak zásah do soukromí srovnatelný s informací o výši platu fyzické osoby. Nejvyšší správní soud tedy v nyní posuzované situaci nevidí takové dotčení práv stěžovatelových smluvních partnerů, které by z nich mělo činit potenciální osoby zúčastněné na řízení. Ve skutečnosti, že s nimi krajský soud takto nejednal, tak nelze spatřovat porušení § 34 s. ř. s. Ani tato kasační námitka tudíž není důvodná.

pokračování

[29] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[30] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[31] Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení proti žalovanému, který úspěch neměl (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupkyně v řízení před Nejvyšším správním soudem činí 6 200 Kč za dva úkony právní služby spočívající v sepsání vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ze dne 27. 12. 2016 a sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 1. 2017 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 6 800 Kč. Žalovaný je povinen uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupkyně.

[32] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, o vrácení zaplaceného soudního poplatku za tento návrh ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu